

K(n)auw

60 IN SECONDEN

Mag je ingrijpen in de natuur? Ethische vragen, die je soms ongemerkt kunnen confronteren. Al realiseerde ik me dat nog niet toen ik van de week in alle rust met iemand zat te bellen voor mijn werk. Buiten leek zich op dat moment een drama in het klein te voltrekken. Op het plein waarop ik uitkeek was een hels kabaal, dat ik aanvankelijk nog negeerde. Wat bleek? Ik was getuige van een heus kauwentribunaal. Met zo'n twintig, misschien wel dertig stuks hadden ze zich in rep en roer op één enkele vogel gestort. Een duif? Een havik? In een kluwen van kauwen hakten ze op het arme dier in. Ik kon het niet aanzien, sprong op, rende de trap af en haastte me met mobieltje en oortjes nog in naar buiten, in de hoop een enkel vogellevens te kunnen redden. Noem me gerust een teerhartige dwaas, maar ik kon het niet aanzien. Ik leek te laat. Levenloos lag de vogel op de rug op het parkeerterrein. Een kauwtje, constateerde ik tot mijn schrik. Hadden de volgens kenners enorm intelligente vogels zich massaal op een soortgenoot gestort? Waarom dan? Ik had geen tijd na te denken, want op enkele meters van het verformfaaide hoopje richtte het zich op. Keek me aan, met doodsnood in de ogen, strompelde wat, en vloog weg om in de klimop verderop te schuilen. Het kabaal in de bomen boven me verstilde amper, maar hij leek voorlopig gered. De vertwijfeling sloeg me daarna om het hart. Waarom moest ik zo nodig ingrijpen? Had deze ene kauw iets gruwelijks gedaan waarvoor de groep hem wilde straffen? Was het eentje die de groep een belaberd leven wilde besparen, omdat de vogel het nooit zou redden? Had ik de natuur haar gang moeten laten gaan? Tijd doorbrengen in de natuur werkt opbeurend en stress verminderend, lees ik die dag in onze schuurkalender. Dat besef heeft een knauw gekregen.

Hans van Keken
h.van.keken@mediahuis.nl

Wel tips, nog geen aanhouding na aanranding in de trein

Alkmaar ■ De politie heeft nog geen aanhouding gedaan in het onderzoek naar de aanranding maandagavond. Een 19-jarige vrouw werd veertig minuten lang lastiggevalen in een verder lege coupé in de trein van Amsterdam naar Alkmaar. Woensdag meldde de politie al dat er een tiental tips was binnengekomen. „Daar zijn er nog enkele bijgekomen die we natrekken”, aldus de politiewoordvoerder. In dat onderzoek worden ook camerabeelden bekeken, onder meer die van de NS. „Het onderzoek is in volle gang, maar het is best een intensief karwei om alle videobeelden na te gaan.” Mensen die een vermoeden

De vrouw kon in Alkmaar wegkomen. ARCHIEFFOTO ANP

hebben wie de man is, worden verzocht contact op te nemen met de politie. Hij heeft een opvallende tattoo in zijn gezicht, is ongeveer veertig jaar oud, kalend met kort blond haar en 1,70 lang.

COLOFON Noordhollands Dagblad

Hoofddirecteur: Corine de Vries, Jan 't Hart (adjunct) en Gerben van 't Hek (adjunct)

Secretariaat: redactiesecretariaat@mediahuis.nl

Hoofdkantoor: Mediahuis Nederland B.V. Basisweg 30, 1043 AP Amsterdam 088 - 8249111

Redactiechef: Hedzer Faber

Regiokantoor: Stationsplein 2, 1948 LB Beverwijk 088 - 8240135 of redactie.ken@nhd.nl, tel. 0251-207620

Online: www.nhd.nl Twitter @nhdagblad facebook.com/NHD - Dagblad Kennemerland

Raad voor de Journalistiek: Dagblad Kennemerland volgt de leidraad van de Raad voor de Journalistiek. Ga naar: rvdj.nl.

Vragen van abonnees: Voor bezorgklachten of vragen over abonnement: mijn.noordhollandsdagblad.nl of bel Klantenservice, 088 - 8241111 of maak gebruik van onze WhatsApp-service op 072-5384020.

Openingstijden: Werkdagen: 08.00 - 17.00 uur Zaterdag: 08.00 - 11.00 uur

Advertentie opgeven: samenwerken@mediahuis.nl

Familieberichten: 088 - 8240135 of familieberichten@internet.nl

Rechtenvoorbehoud: Alle rechten t.a.v. deze uitgave worden uitdrukkelijk voorbehouden en berusten bij Mediahuis Nederland B.V. Op het gebruik van deze uitgave is het bepaalde in de algemene gebruiksvoorwaarden van Mediahuis Nederland van toepassing: mediahuis.nl/gebruiksvoorwaarden. ©Mediahuis Nederland B.V., 202

INTERVIEW Erik Rooijmans helpt Oekraïne

'Wereldbeeld is totaal anders'

Twee keer twee weken werkte hij zich een slag in de rondte als vrijwilliger aan de Pools-Oekraïense grens, en een derde reis is alweer in voorbereiding. „Ik kan niet niets doen”, zegt Beverwijker Erik Rooijmans (39). „Mijn kijk op de wereld is compleet veranderd.”

Friso Bos
f.bos@mediahuis.nl

Beverwijk ■ Medicijnen, operatiekits, verband, luiers, aggregaten; Erik Rooijmans zamelt het in en brengt het persoonlijk naar de Pools-Oekraïense grens. En daar zet hij zich vervolgens in als vrijwilliger en doet wat nodig is. „De wanhoop die ik soms in de gezichten van die vluchtelingen zie, kan ik maar moeilijk vergeten. Maar ja, als dat alles is? Mijn sores is helemaal niets vergeleken met wat die mensen allemaal moeten doorstaan.”

Met zijn neef Stefan had Rooijmans het over de situatie in Oekraïne. „We wilden wat doen, maar wat dan? Mensen in huis nemen? Vechten? Hulpgoederen brengen? Het is allemaal de revue gepasseerd en uiteindelijk gingen we met een gesponsorde Mazda vol hulpgoederen richting Polen”, vertelt hij.

Pools

Rooijmans is getrouwd met een Poolse vrouw en spreekt daardoor goed Pools. „Om die reden kwam ik in Korczowa op het opvangpunt terecht; een door de overheid afgehuurd winkelcentrum dat nu dienst doet als vluchtelingenopvang. Mijn neef met de Mazda ging als chauffeur aan de slag ging om mensen verder te helpen op hun reis. We hebben elkaar daarna dan ook nauwelijks meer gezien.” „Ik stond al vrij snel achter de receptiebalie van het opvangpunt in Korczowa, soms wel dertig uur achter elkaar. De indruk die dat op me maakte, is enorm, nu nog steeds. Na een paar minuten daar drong het besef keihard door hoe beschermd wij hier in Nederland zijn opgegroeid. Maar deze mensen uit Oekraïne lijken op ons. Ze

hebben voor het grootste deel dezelfde normen en waarden als wij. Wat zij meemaken, zou ons ook kunnen overkomen.”

Eenzaam

Dagelijks sprak ik er honderden mensen, maar eigenlijk sprak ik met helemaal niemand. Het was eenzaam. Het zijn allemaal dezelfde gesprekjes met steeds weer andere mensen die alles hebben achtergelaten. Over waar ze naartoe kunnen, waar medische hulp te vinden is, met wie ze mee kunnen rijden. Telkens opnieuw. De wanhoop die in die gezichten is afgetekend, komt keihard aan. En net als alle andere vrijwilligers heb ik op die eerste dag staan janken. Maar veel tijd heb je daarvoor niet. Want de stroom vluchtelingen is zo groot dat je maar doorgaat. Je kunt niet weglopen ervan want je staat er in je eentje.”

„Alle vrijwilligers werken er zestien uur op een dag. En soms nog langer. Ik werkte op een gegeven moment dertig uur door, sliep twee uur en plakte er nog een dag aan vast. Ik had wel een slaapplaats, in een dorpje vlakbij bij een dame die haar huis beschikbaar stelde aan hulpverleners. Maar op een gegeven moment kon ik helemaal niet meer slapen. Mijn lijf was wel moe, maar mijn hoofd bleef maar aan staan. Toen ben ik toch maar even bij de medische post langsgaan.” Zijn neef gaat na de beoogde week terug naar huis. „Maar ik ben gebleven, heb er een week aan vast geplakt en ben uiteindelijk met het vliegtuig teruggereisd.”

Structuur

„Ik heb geprobeerd structuur aan te brengen in het proces van het opvangpunt, en dat is goed gelukt. De chauffeurs eerst naar de politie voor een achtergrondcheck, en daarna via een afgeschermd corri-

dor direct naar mijn balie. De vluchtelingen via de andere zijde en veelal met standaardformulieren voor de aanmelding. Het doel is ze zo snel mogelijk te kunnen matchen aan een chauffeur en indien nodig aan een accommodatie. Daarbij moet je echt heel scherp zien te blijven, ook als je moe bent. Er zijn mensenhandelaars actief, dat is bijna niet voor te stellen maar het is echt zo. Er verdwijnen daar moeders en kinderen. Bendes proberen zich voor te doen als hulpverlener met een busje, en op die manier een hele bus vol vrouwen en kinderen te ontvoeren. Soms lukt dat ze.”

Er zijn schrijnende gevallen. „Het is moeilijk een afweging te maken. Help je één persoon met een ingewikkeld probleem of help je in diezelfde tijd honderd anderen? Ik koos ervoor om de massa te helpen, maar verrichte af en toe ook maatwerk. Met een collega heb ik een demente, oude man hele-

„Met mijn ID-kaart kwam ik Oekraïne niet in

Vrijwilligershesje en badge van Erik Rooijmans.

FOTO RONALD GOEDHEER

Erik Rooijmans bereidt zijn derde reis voor als vrijwilliger om vluchtelingen uit Oekraïne te helpen.

FOTO RONALD GOEDHEER

„Ik heb op de eerste dag staan janken

maal opgekalefaterd. Die stonk zo erg dat hij echt niet met een auto of bus verder kon. Hij gaf mijn collega een kus, want hij vond haar leuk. Zij moest overgeven van de stank. We hebben hem gewassen, nieuwe kleren gegeven en zijn familie die in Duitsland zit gebeld om te zorgen dat hij ook echt aankomt waar hij moet aankomen.”

Impact

Na twee weken komt Erik Rooijmans thuis in Beverwijk. „Toen merkte ik pas hoeveel impact deze reis op me heeft gehad, en nog heeft. Ik schrok soms wakker, wist niet waar ik was en ging op zoek naar mensen die ik kon helpen. Ik herkende op zulke momenten mijn eigen vrouw niet, als in een soort waas. Dat was wel heel vreemd. Gelukkig merk ik nu dat de scherpe randjes er wel af zijn.”

Nog twee weken achter de receptie op een opvanglocatie gaat hem voor Erik niet worden, merkt hij

direct als hij voor de tweede keer in het oosten van Polen arriveert. „Mijn tweede reis was van 24 april tot en met 14 mei. Het Kennemer

College sponsorde deze trip met 3.300 euro die de leerlingen middels een markt hebben ingezameld. Er was ook nog geld over van mijn eerste reis. Ik wilde heel graag Oekraïne in gaan om daar persoonlijk een lading medische hulpgoederen te brengen bij de vrijwilligersorganisatie van Ernest Polanski in Lviv. Van deze club had ik een lijst doorgerekregen van wat er nodig is. Voor duizenden euro's aan medisch hulpgoederen.”

Vol goede moed sluit hij aan in de rij auto's die van Polen buurland Oekraïne in wil. „Je gelooft het niet, maar ik kwam het land niet in omdat ik een ID-kaart heb in plaats van een paspoort. Zo stom, ik schaaam me kapot. En ik voelde me enorm schuldig. Achteraf zie ik in dat ik mijn tijd veel nuttiger heb besteed vanuit Polen dan ik had kunnen doen als ik wel naar Kiev was doorgereisd. De spullen die ik vanuit Nederland had meegenomen, zijn door de

groep van Ernest in Polen opgehaald.”

Hulpgoederen

„Nadat ik Oekraïne niet in mocht, ging ik naar de opvanglocatie in Przemysl, en kwam er achter de balie terecht. Ik merkte meteen dat het te veel voor me was, ik kon die emotie niet aan. Omdat de posities in Przemysl goed gevuld zijn, ben ik doorgereisd naar Korczowa. Daar was het veel rustiger dan de eerste keer dat ik er was en dat gaf me de mogelijkheid de distributie van goederen op orde te krijgen. De spullen die ik uit Beverwijk had meegebracht, waren bij me 'besteld', die kwamen dus precies op de juiste plek terecht. In het winkelcentrum in Korczowa bleek echter nog een flinke voorraad van goederen te staan die gewoon waren aangeleverd. Pallets vol luiers, en dozen vol medicijnen. Ik ben op basis van bestellingen van Ernest pakketjes op maat gaan

samenstellen en zorgde dat die met chauffeurs op de juiste plek terecht kwamen in de Oekraïne. Zo kwam een vermogen aan goederen die in de opslag stonden, alsnog goed terecht.”

Roeping

Het perspectief waarmee Erik Rooijmans naar de wereld kijkt en naar zijn eigen leven, is volledig veranderd na de twee missies in het Pools-Oekraïense grensgebied. „Dingen die me vroeger bezighielden, problemen die we hier denken te hebben, ik zie ze nu vaak als discussies om niets. Hoe ik kon staan zuchten in een iets te lange rij voor de kassa van de supermarkt. De verschrikkingen die deze vluchtelingen moeten doormaken, die wanhoop op hun gezichten; het laat me niet meer los. Het voelt voor mij als een roeping om ze te helpen, ik zou er mijn werk van kunnen maken. Ik ga dus absoluut weer terug.”

„In Nederland groeien we zó beschermd en veilig op

Roeping

Het perspectief waarmee Erik Rooijmans naar de wereld kijkt en naar zijn eigen leven, is volledig veranderd na de twee missies in het Pools-Oekraïense grensgebied. „Dingen die me vroeger bezighielden, problemen die we hier denken te hebben, ik zie ze nu vaak als discussies om niets. Hoe ik kon staan zuchten in een iets te lange rij voor de kassa van de supermarkt. De verschrikkingen die deze vluchtelingen moeten doormaken, die wanhoop op hun gezichten; het laat me niet meer los. Het voelt voor mij als een roeping om ze te helpen, ik zou er mijn werk van kunnen maken. Ik ga dus absoluut weer terug.”

Hulpgoederen die hun bestemming bereiken. De man met de blauwe mouwen is contactpersoon Ernest Polanski.

PARTICULIERE FOTO